

у 1819 р. [22], наявність фабрик і заводів у 1820-1823 рр. [23], наявність винокурних заводів у 1819 р. [24] та кінних у 1820 р. [25], стан вівчарства та бджільництва в 1819-1821 рр. [26], про ярмарки в повіті, що відбулися в 1821р. [27].

Всі ті, хто був незадоволений діями поліції по результатах рішень суду могли скаржитися до повітового суду. Члени земського суду могли бути притягнуті до кримінальної відповідальності, якщо по справах, що вони проводили, відкривалися з їх боку незаконні дії та упущення. Кримінальні палати мали право накладати на земську поліцію стягнення під час ревізії кримінальних справ. Нижчі поліцейські чини, які вчинили злочин підлягали суду цивільному.

Таким чином, повітова поліція в досліджуваній період була важливою владною структурою системи державного управління на місцевому рівні. Вона користувалася широкими повноваженнями по охороні основ самодержавного ладу, які ґрунтувалися на чітко визначеній законодавчій базі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Свод законов Российской империи: Свод учреждений государственных и губернских. -Часть вторая: Учреждения губернские. -СПб., 1835.
2. Яременко М.Ф. Нарис історії Сумщини. -Виш.ІІІ: Початок ХІХ ст.-1861. -Суми, 2000.
3. Описи Лівобережної України кінця ХVІІІ-початку ХІХ ст. -Київ, 1997. -С.86-87, 107-108.

4. Державний архів Харківської області (ДАХО). -Ф.3. -Оп.95. -Спр.374. -Арк.380, 383, 386.
5. ДАХО. -Ф.3. -Оп.95. -Спр.374. -Арк.56-57.
6. ДАХО. -Оп.10. -Спр.325. -Арк.60-63.
7. ДАХО. -Ф.3. -Оп.95. -Спр.395. -Арк.753-754.
8. ДАХО. -Ф.3. -Оп.17. -Спр.523. -Арк.65.
9. ДАХО. -Спр.524. -Арк.114, 123.
10. ДАХО. -Ф.3. -Оп.22. -Спр.37. -Арк.321-322.
11. Державний архів Сумської області (ДАСО). -Ф.748. -Оп.4. -Спр.48. -Арк.1-3.
12. ДАСО. -Спр.43. -Арк.1-14.
13. ДАСО. -Спр.44. -Арк.1-19.
14. ДАСО. -Спр.45. -Арк.1-8.
15. ДАСО. -Спр.46. -Арк.1-16.
16. ДАСО. -Ф.748. -Оп.4. -Спр.8. -Арк.3-6.
17. ДАСО. -Ф.632. -Оп.2. -Спр.1. -Арк.3-4.
18. ДАХО. -Ф.3. -Оп.95. -Спр.395. -Арк.662-663.
19. ДАХО. -Оп.110. -Спр.254. -Арк.59.
20. Державний архів Полтавської області (ДАПО). -Ф.83. -Оп.3. -Спр.17. -Арк.22 зв.
21. ДАСО. -Ф.960. -Оп.2. -Спр.3702. -Арк.2.
22. ДАПО. -Ф.83. -Оп.3. -Спр.46. -Арк.56 зв. -57.
23. ДАПО. -Ф.83. -Оп.3. -Спр.50. -Арк.100 зв. -101.
24. ДАПО. -Ф.83. -Оп.3. -Спр.45. -Арк.9 зв. -10.
25. ДАПО. -Ф.83. -Оп.3. -Спр.62. -Арк.1, 25 зв.
26. ДАПО. -Ф.83. -Оп.3. -Спр.49. -Арк.1 зв.
27. ДАПО. -Ф.83. -Оп.3. -Спр.58. -Арк.1, 19-19 зв.

Надійшла до редколегії 11.02.2005

ЛОГВИНЕНКО Н.И., ЯРЕМЕНКО Н.Ф. ПРАВОВОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЕ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ УЕЗДНОЙ ПОЛИЦИИ НА ТЕРРИТОРИИ СОВРЕМЕННОЙ СУМЩИНЫ В ПЕРВОЙ ТРЕТИ 19 СТ.

Исследуются проблемы укрепления законодательных основ деятельности административно-полицейского аппарата на украинских землях в первые десятилетия XIX ст., показана роль органов полиции в деле охраны и укрепления самодержавного строя империи на территории современной Сумщины.

LOGVINENKO N.I., JAREMENKO N.F. LEGAL MAINTENANCE ACTIVITY OF DISTRICT POLICE IN TERRITORY MODERN SUMY IN FIRST THIRD OF 19 AGES

Problems of strengthening of legislative bases of activity of an administrative-police force on the Ukrainian grounds in first decades XIX of an item are investigated, the role of police in business of protection and strengthening autocratic building empires in territory modern Sumy is shown.

УДК (091)343.71“16/17”(477)

Д.І. ЛЮБЧЕНКО

Академія праці і соціальних відносин

ПОНЯТТЯ КРАДІЖКИ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРАВІ УКРАЇНИ ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ ХVІІ-ХVІІІ СТ.¹

Розглядаються питання розвитку поняття крадіжки у кримінальному праві України другої половини ХVІІ-ХVІІІ ст. та виявляються основні закономірності цього процесу.

Проголошення незалежності України у 1991 р. викликало значну увагу дослідників до проблем історії укра-

їнського права, особливо - історії кримінального права. Збільшенню уваги до цього напрямку сприяють і перетворення у сучасному кримінальному праві з прийняттям у 2001 р. Кримінального кодексу України. З огляду на це, важливим виглядає дослідження поняття крадіжки в істо-

¹ Первинна рекомендація з напрямку досліджень: канд. юрид. наук Коломієць Ю.М. (НУВС).

ричному аспекті, адже крадіжка була і залишається злочином із підвищеним ступенем суспільної небезпеки.

Проблема полягає у доведенні розвитку поняття крадіжки у другій половині XVII-XVIII ст., а її вирішення надасть змогу виявити основні закономірності розвитку цього поняття.

Поняття крадіжки у кримінальному праві України зазначеного періоду досліджували такі відомі вчені, як Ф.І. Леонтович ("Русская Правда и Литовский Статут, в видах настоятельной необходимости включить литовское законодательство в круг истории русского права", 1865 р.), О.О. Малиновський ("Учение о преступлении по Литовскому Статуту", 1894 р., "Лекции по истории русского права", 1918 р.), С.В. Кудін ("Становлення і розвиток кримінального права України у X - першій половині XVII ст.", 2001 р.), А. Яковлів ("Український кодекс 1743 р.", 1949 р.). Разом із тим, дані роботи стосувались дослідження поняття крадіжки в окремі історичні періоди – або до національно-визвольної війни середини XVII ст. за Литовським Статутом, чи після неї – за "Правами, за якими судиться малоросійський народ" 1743 р. Отже, власне, поняття крадіжки у період другої половини XVII-XVIII ст. залишилось недостатньо вивченим.

Поняття крадіжки у кримінальному праві України другої половини XVII-XVIII ст. досліджувалось й сучасними українськими вченими В.Д. Гончаренком, А.Й. Рогожиним, В.О. Рум'янцевим, Б.Й. Тищюком, М.М. Страховим, І.П. Софроною, В.М. Ермолаєвим та іншими авторами академічного курсу "Історія держави і права України" (2000 р.), П.П. Музиченком ("Історія держави і права України", 2001 р.), О.О. Шевченком ("Історія українського права", 2001 р.) тощо.

Звідси, завдання статті полягає у доведенні розвитку поняття крадіжки у другій половині XVII-XVIII ст., що є підставою для виявлення основних закономірностей розвитку цього поняття у кримінальному праві України зазначеної доби.

У ст.185 чинного Кримінального кодексу України поняття крадіжки визначається як таємне викрадення чужого майна, кваліфікуючими (обтяжуючими) обставинами є повторність крадіжки; вчинення її за попередньою змовою групою осіб або організованою групою; у великих чи особливо великих розмірах; поєднана з проникненням у житло; чи яка завдала значної шкоди потерпілому [1, с.457].

За Литовським Статутом 1588 р., який був діючим і у другій половині XVII ст., крадіжка (татба) розглядалась як таємне викрадення майна і позначалась термінами "украдено", "злодейство" (III.XIV.2, 3)² [2]. Суб'єктивна сторона крадіжки також характеризується прямим умислом. Але, якщо за Кримінальним кодексом України 2001 р. суб'єктом цього злочину є осудна особа, що досягла 14 років, то за Статутом 1588 р. – яка вже досягла 16 років.

Аналіз Статуту 1588 р. свідчить про існування і деяких обтяжуючих обставин крадіжки. Так, за ним крадіжка поділялась залежно від вартості вкраденої речі: при крадіжці речі, вартість якої не перевищувала 2 кіп грошей, винного слід було побити дубцями, якщо ж сума вкраденої речі складала більше 4 копи грошей, то винний мав бути

покараний на смерть (III.XIV.7) [2]. Отже, можна говорити про те, що кваліфікуючою обставиною було вчинення крадіжки у великих розмірах.

Як справедливо зазначає С.В. Кудін, Статут 1588 р. також розрізняв крадіжку залежно від місця злочину [3, с.162]. Так, розрізнялась татба із закритих приміщень (III.XIV.14) і відкритих територій (III.XIV.26, 27) [2]. За крадіжку з кліті винний мав бути покараний на смерть, але крадіжка сіна, іншого збіжжя з поля, риби із ставка каралась побиттям "пугами" (дубцями). На наш погляд, крадіжка із закритих приміщень вважалась більш суспільно небезпечною, а відтак, і більш караною через те, що злодій мусив здолати більше перешкод на своєму злочинному шляху, отже, у нього потужніше проявлялось бажання вчинити злочин. Вказані вище норми свідчать і про існування такої обтяжуючої обставини як проникнення у закриті приміщення.

Ще однією обтяжуючою обставиною був рецидив: Статутом 1588 р. за 3-тю крадіжку передбачалась смертна кара, хоча друга крадіжка каралась тілесним покаранням, а вчинена вперше – відшкодуванням шкоди і сплатою нав'язки (III.XIV.7) [2].

Особливу увагу у Литовському Статуті 1588 р. приділено так званій "великій татбі". Наприклад, Ф.І. Леонтович справедливо вважає, що "велика татба" є крадіжка коней, і ця норма була залучена з Руської Правди. Але, на його думку, Литовський Статут розширив це поняття: "большая татба означала "покраденье свирни, свирепа скарбного... – кражу ценных, заводских лошадей из свирни (конюшни). От нея отличается кража лошадей рабочих, стадных" [4, с.1-2]. Дійсно, якщо за крадіжку "свирни" винному призначалась смертна кара (III.XIV.14), то за крадіжку інших коней – грошовий штраф (III.XIII.5) [2]. Як на нас, ці норми свідчать про існування такої обтяжуючої обставини як завдання значної шкоди потерпілому.

Значна увага у III редакції Литовського Статуту приділялась поділу крадіжки залежно від того, чи був затриманий злодій з краденою річчю ("лицем"). Наявність у затриманого крадія "лиця" безапеляційно свідчила про його винність. Так, за III.XIV.7, особа, затримана з "лицем", вже вважалась злодієм і каралась відповідним чином [2]. Як справедливо відзначає О.О. Малиновський, "кража, доказанная посредством поличного, считается деянием более преступным, а потому облагается более строгими наказаниями, нежели кража при тех же прочих условиях, но доказанная другими процессуальными средствами." [5, с.147]. Але при відсутності "лиця", і якщо особа була "непідозрілою", (тобто, про неї добропорядні ("веры годные") сусіди могли сказати, що вона добродісна, набожна, не схильна до злодійських вчинків), то їй надавалась можливість присягнути і вона взагалі звільнялась від відповідальності (III.XIV.20) [2].

Деякі обтяжуючі обставини крадіжки, визначені у нормах Статуту 1588 р., відображали реалії суспільно-політичного життя у ту епоху. Так, кваліфікуючою обставиною вважалась крадіжка на дворі монарха ("господаря"). Причому при визначенні міри покарання враховувалась як вартість речі, так і рецидив крадіжки. За першу крадіжку речі, вартість якої була менше 2 кіп грошей, винному відрізали вуха (хоча за III.XIV.7 за першу крадіжку, вчинену не у палаці господаря, винний підлягав майновому покаранню), за рецидив крадіжки, навіть якщо річ

² III.XIV.2, 3 означає: III редакція Литовського Статуту, XIV розділ, 2, 3 артикули.

не коштувала і 10 грошей, винний карався на смерть (III.XIV.22) [2].

Згідно норм Статуту 1588 р. на міру покарання впливав і соціальний стан потерпілого і злочинця. Зокрема, розрізнялась крадіжка речей панських, землянських та мужицьких (III.XIV.14) [2]. За крадіжку речей шляхтича (пана) винний мав сплатити 12 карбованців грошей та бути покараний на смерть. У той самий час, за татьбу у мужика винний мав сплатити грошовий штраф у 3 карбованця. Але ті зміни, що відбулись після національно-визвольної війни 1648-1657 рр., не могли не внести корективи у відповідне тлумачення суддями зазначених вище норм Статуту 1588 р. Адже після національно-визвольної війни польська шляхта була вигнана в Україні зі своїх маєтків, а селянство - розкряпане. Створились реальні умови для нівелювання на рівні правосвідомості населення (і у тому числі - суддів) понять "власність пана" та "власність мужика-хлопа", відтак - формування відповідних правових звичаїв, що впливало і на покарання за крадіжку. Отже, принаймні у другій половині XVII ст., вже не могло бути поділу крадіжки залежно від того, представнику якої соціальної верстви населення належала крадена злідом річ. Тому, на наш погляд, зазначена норма не відповідає новим реаліям життя і не була чинною.

Норми Литовського Статуту 1588 р., які описували крадіжку, збереглися і отримали розвиток у "Правах, за якими судиться малоросійський народ" 1743 р. Так, крадіжка продовжувала розглядатись як таємне викрадення чужого майна - "воровство", "своровал", "покрадет", "воровским способом тайно браі" (XXIV.9, 11, 12, 19)³ [6], і як у Статуті 1588 р., суб'єктом даного злочину вважалась особа чоловічої статі, що досягла 16 р., а жіночої - 13 р. (XXIV.10) [6].

У "Правах, за якими судиться малоросійський народ" відображено і норми Статуту 1588 р. щодо обтяжуючих обставин крадіжки. Зокрема, крадіжка також поділялась залежно від вартості вкраденої речі. Як справедливо зазначає А. Яковлів, "Звичайним крадежем, за Кодексом, вважається таємне заволодіння чужою річчю ціною не більше як 20 руб. в цілях привласнення, без відома власника, серед дня" [7, с.166], але, на відміну від Статуту 1588 р., мінімальна вартість вкраденої речі, перевищення якої каралось смертю, збільшується. Так, за III.XIV.7 винний карався "на горло", якщо вкраде річ, що коштувала більше 4 коп. грошей [2], а за XXIV.9.п.1 - 20 карбованців [6] (за перерахунком 4 копи грошей складає 4 карбованця 80 копійок).

У нормах "Прав, за якими судиться малоросійський народ" знайшла відображення і така обтяжуюча обставина як проникнення до закритого приміщення. Так, за XXIV.12.п.1 проникнення до закритого приміщення карається смертю, крадіжка з відкритих територій (хліба або сіна з поля, гумна, дерев - з лісу тощо) карається вже тілесним покаранням (XXIV.19.п.1) [6]. Але норми "Прав, за якими судиться малоросійський народ" відображають і розвиток поняття "крадіжка із проникненням до закритого приміщення": під "закритим приміщенням" розуміється не тільки "клеть", але й проникнення у "домь, в избу, в анбарь, либо под какое нї есть строение запертое" (XXIV.12.п.1) [6].

Рецидив крадіжки, як одна із обтяжуючих обставин, також знайшов відображення у "Правах, за якими судиться малоросійський народ". Але, на відміну від Статуту 1588 р., рецидив карається більш суворо. За першу крадіжку винного мали карати побиттям "розгами или плетми", за другу - відрізати вухо, за третю - відрізати ніс або таврувати, а якщо "по ономь трикратномь наказаніи быть паки на воровстве поймань, таковый имеет быть повешень." (XXIV.8.п.1) [6].

Збереглась і така кваліфікуюча обставина - крадіжка на дворі монарха (XXIV.11) [6]. Як і у Литовському Статуті 1588 р. перша крадіжка каралась відрізанням вуха, а рецидив карався повішенням. Цей же артикул має і доповнення, відсутнє у Статуті 1588 р.: на смертну кару засуджувалась особа, яка вкрала "казенныя денги, либо изь могазейна государевого, или стоя на карауле".

Аналіз норм Кодексу 1743 р. свідчить про набуття поняття крадіжки нових рис. Так, з'являються норми щодо конкретизації опису дій співучасників саме крадіжки (XXIV.13) [6]. Зокрема, вказується на такі дії як "допоміг драбину підставити", "двері чи вікна відчинив", "ключі або інші інструменти зробив", "надав поради", "крадені речі переховував, продавав, поділився ними з крадіями". Такі співучасники мали нести те ж саме покарання, як і безпосередній виконавець "безь всякого послабленія".

Іншою новою рисою стає виділення об'єктивної сторони крадіжки, опис у нормах "Прав, за якими судиться малоросійський народ" способу її вчинення. В XXIV.12.п.1,2 вчинення крадіжки із закритого приміщення передається термінами "влезь или подкопался", "при подкопаніи", "кладовые учнеть подькопиватись или... влезеть" [6].

У "Правах, за якими судиться малоросійський народ" зафіксовано появу нових кваліфікуючих обставин. Зокрема, у XXIV.12.п.2 особливу увагу приділено нічній крадіжці, причому навіть при замаху на крадіжку ("и хотя еще ничего не украдеть"), злідя слід карати так "какь бы уже то воровство действительно учинилъ, смотря по его злонамеренію" [6]. Отже, крадіжка у нічний час розглядалась як злочин з підвищеним ступенем суспільної небезпеки. Іншими обтяжуючими обставинами, поява яких свідчить про повагу в українському суспільстві до свободи особи, є крадіжка лодини або викрадення речей з церкви чи інших святих місць (XXIV.22, 23) [6]. За такі злочини передбачається вже не повішення, а кваліфікована смертна кара - четвертування.

Окрім появи нових обтяжуючих обставин, у Кодексі 1743 р. зафіксовано становлення поняття пом'якшуючих обставин крадіжки. Так, XXIV.8.п.2, 19.п.2 вказують на такі обставини як "великий голод", "молодість років", "з підмови у стані алкогольного сп'яніння" [6]. Ці ж артикули покарання не встановлюють, зазначаючи, що воно має бути призначене судом відповідно до розгляду ним обставин справи. Отже, можна зробити висновок про гуманне відношення до винних, адже відомо, що судові вирoki ХУІІІ ст. були набагато м'якші, ніж санкції норм законодавства.

Новим стає і введення законодавцем у використання такого юридичного терміну, як "помилка". Так, XXIV.19.п.4 зазначає, що крадіжкою не буде вважатись помилка при покосі чужого хліба чи трави, порубці лісу.

³ XXIV.9 означає: XXIV глава, 9 артикул.

Особа, яка вчинила такі дії, “за вора не имеютъ бытьъ воме-ненъ”, і покарання йому не призначається [6]. Очевидно, що при вчиненні дій, які з об’єктивної сторони слід кваліфікувати як крадіжку, важливим стає відношення особи до скоєного. Можна прогнозувати, що особа під час судового розгляду справи має довести свою помилку, і тоді вона звільняється від кримінальної відповідальності. За порубку ж дерев особа має сплатити господарю цивільне відшкодування. Помилка зафіксована і у XXIV.11.п.2 [6] – у цьому артикулі особа, яка помилилась при проведенні фінансових розрахунків, кримінальної відповідальності не несе.

Як зазначалось вище, у другій половині XVII ст. нові умови суспільно-політичного, соціально-економічного життя у значній мірі нівелювали принцип права-привілею щодо призначення покарання за крадіжку, зафіксований у нормах Статуту 1588 р. Дана закономірність збереглась і у “Правах, за якими судиться малоросійський народ”. Зокрема, в XXIV.12, джерелом якого був III.XIV.14, вже абсолютно не згадується про диференціацію покарання залежно від стану: замість термінів “кліть панська чи шляхетська”, “кліть мужицька” вводиться словосполучення “чій домъ, в ізбу”, “под чію клетъ, ізбу” [6]. Отже, можна говорити про те, що, не зважаючи на прагнення царату ввести в Україні норми російського, суто феодального законодавства, у другій чверті XVIII ст. ще певною мірою зберігались демократичні традиції українського народу.

Таким чином, із сказаного можна зробити такі висновки. По-перше, у другій половині XVII-XVIII ст. відбувся розвиток поняття крадіжки. Цей процес знайшов відображення у наступному:

а) розширенні поняття “крадіжка із проникненням до закритого приміщення”. Під ним розуміється проникнення до будь-якого зачиненого приміщення;

б) конкретизації опису дій співучасників саме крадіжки, що виявилось, у свою чергу, у нормативній деталізації їх злочинних дій;

в) виділенні об’єктивної сторони крадіжки, що виявилось у фіксуванні в нормах Кодексу 1743 р. способу вчинення крадіжки;

г) появі нових обтяжуючих обставин: крадіжка, вчинена у нічний час; крадіжка людини; крадіжка з церкви;

д) появі пом’якшуючих обставин: стан алкогольного сп’яніння; молодість; злидений стан особи;

е) введенні в обіг нового юридичного терміну – “помилка”. Помилка при фактичному заволодінні чужим майном звільняла особу від кримінальної відповідальності.

По-друге, розвиток поняття крадіжки у кримінальному праві України другої половини XVII-XVIII ст. мав і свої закономірності. Зокрема, це:

- поява нових рис поняття крадіжки. Це було законо-

мірним, адже зміни в суспільно-політичних, економічних сферах життя суспільства, розвиток правосвідомості населення, законодавця сприяли значним якісним змінам поняття крадіжки;

- існування деяких обтяжуючих обставин крадіжки, зокрема, крадіжки на дворі монарха. Відображення у нормах законодавства даної обставини зумовлювалось впливом особливостей монархічної форми правління, яка існувала в Україні у ту добу;

- підвищення відповідальності за рецидив крадіжки. Рецидив крадіжки у досліджуваний період вважався тяжким суспільно-небезпечним злочином, тому санкція стає більш суворою, і це відповідало поглядам законодавця на мету покарання як на залякування і попередження;

- значною мірою нівелювання принципу права-привілею при призначенні покарання за крадіжку. Нові умови соціально-економічного та суспільно-політичного життя опосередковано через правові звичаї українського народу впливали на законодавця. Результатом цього стала відсутність у Кодексі 1743 р. диференціації покарання за крадіжку залежно від стану.

ЛІТЕРАТУРА

1. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України від 5 квітня 2001 р. /За ред. М.І. Мельника, М.І. Хавронюка. –К.: Каннон, А.С.К., 2001. –1104 с.
2. Временник Императорского Общества Истории и Древностей Российских. –М.: Моск. ун-т, 1854. –Кн.19. –382 с.
3. Кудін С.В. Становлення і розвиток кримінального права України у X – першій половині XVII ст.: Дис... канд. юрид. наук: 12.00.01 /Київськ. Нац. ун-т ім. Т. Шевченка. –К., 2001. –226 с.
4. Леонтович Ф.И. Русская Правда и Литовский Статут, в видах настоятельной необходимости включить литовское законодательство в круг истории русского права // Университетские известия. –1865. –№ 3. –С.1-31.
5. Малиновский И.А. Учение о преступлении по Литовскому Статуту. –К.: Типогр. Имп. ун-та св. Владимира, 1894. –173 с.
6. Права, за якими судиться малоросійський народ 1743 р. /Нац. Акад. наук України, Ін-т держави і права ім. В.М. Корельського, Ін-т укр. археографії та джерелознавства ім. М.С. Грушевського. –К.: АТ “Книга”, 1997. –547 с.
7. Яковлів А. Український кодекс 1743 року: “Права, по котормь судится малоросійській народъ” // Записки Наукового товариства імені Шевченка. –1949. –Т.159. –С.5-210.

Надійшла до редколегії 11.09.2004

ЛЮБЧЕНКО Д.И. ПОНЯТИЕ КРАЖИ В УГОЛОВНОМ ПРАВЕ УКРАИНЫ ВТОРОЙ ПОЛОВИНЫ XVII-XVIII В.

Рассматриваются вопросы развития понятия кражи в уголовном праве Украины второй половины XVII-XVIII в. и выявляются основные закономерности этого процесса.

LUBCHENKO D.I. THE CONCEPT OF A THEFT IN THE CRIMINAL LAW OF UKRAINE AT THE END OF THE XVII - BEGINNING OF THE XVIII CENTURIES

The author touches upon the concept of a theft in the Criminal law of Ukraine at the end of the XVII- beginning of the XVIII centuries and he also reveals main regularities of its development.